

גִּמְלָנוּ, הוּא גּוּמְלָנוּ, הוּא יְגַמְלָנוּ לְעֵד לַחַן וּלְחַסֵּד וּלְרַחֲמִים וּלְרוּחַ, הַצֵּלָה
וְהַצֵּלָחָה, בְּרַכָּה וַיְשׁוּעָה, נַחֲמָה, פְּרִנְסָה וְכּלִפְלָה, וְרַחֲמִים, וְחַיִּים וְשְׁלוֹם,
וְכָל טוֹב, וּמְכַל טוֹב לְעוֹלָם אֵל יַחְסְרָנוּ: אֲמֹן.

הֲרַחֲמֹן, הוּא יַמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֵד. הֲרַחֲמֹן, הוּא יַתְבַּרְךְ בְּשֵׁמִים
וּבְאֲרִץ. הֲרַחֲמֹן, הוּא יִשְׁתַּבַּח לְדוֹר דּוֹרִים, וַיִּתְפָּאֵר בָּנוּ לְעֵד וּלְנֶצַח נְצָחִים,
וַיִּתְהַדָּר בָּנוּ לְעֵד וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. הֲרַחֲמֹן, הוּא יַפְרִינְסֵנוּ בְּכּבוֹד. הֲרַחֲמֹן,
הוּא יִשְׁבֵּר עָלֵנוּ מַעַל צִוְאָרֵנוּ וְהוּא יוֹלִיכֵנוּ קּוֹמָמִיוֹת לְאֶרְצֵנוּ. הֲרַחֲמֹן, הוּא
יִשְׁלַח לָנוּ בְּרַכָּה מְרֻבָּה בְּבֵית הַזֶּה וְעַל שְׁלֹחַן זֶה שֶׁאֲכַלְנוּ עָלָיו. הֲרַחֲמֹן,
הוּא יִשְׁלַח לָנוּ אֶת אֱלֹהֵיו הַנְּבִיָּא זְכוּר לטוֹב, וַיְבַשֵּׂר לָנוּ בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת
יִשׁוּעוֹת וְנַחֲמוֹת: הֲרַחֲמֹן, הוּא יְבַרְךְ אֶת (אֲבִי מוֹרִי) בַּעַל הַבַּיִת הַזֶּה, וְאֶת
(אֲמִי מוֹרְתִי) בַּעֲלַת הַבַּיִת הַזֶּה, אוֹתָם וְאֶת בֵּיתָם וְאֶת זְרַעַם וְאֶת כָּל
אֲשֶׁר לָהֶם. (וְאִם סוּמוֹךְ עַל שׁוֹלְחַן עֲצָמוּ יֵאמֹר: הֲרַחֲמֹן, הוּא יְבַרְךְ אוֹתִי (וְאֲבִי וְאֲמִי)
וְאֶת אִשְׁתִּי וְאֶת זְרַעִי וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לִי), אוֹתָנוּ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לָנוּ, כְּמוֹ
שֶׁנִּתְבָּרְכוּ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, בְּכָל, מְכַל, כָּל, כֵּן יְבַרְךְ אוֹתָנוּ
כָּלֵנוּ יַחַד, בְּבְרַכָּה שְׁלָמָה, וְנֵאמַר אֲמֹן:

וְהוֹדֵא לַיהוָה מִשְׁמֵחֵי יְמֵי עָלְמָא
וְרֵעֵי יְמֵי יְהוָה לְעֵד וְלְנֶצַח נְצָחִים
וְיִשְׂרָאֵל יֵאמְרוּ בְּיָמֵינוּ
וְיִתְבָּרַךְ הוֹדֵא לַיהוָה
וְיִתְבָּרַךְ הוֹדֵא לַיהוָה
וְיִתְבָּרַךְ הוֹדֵא לַיהוָה
וְיִתְבָּרַךְ הוֹדֵא לַיהוָה

וְיִתְבָּרַךְ הוֹדֵא לַיהוָה
וְיִתְבָּרַךְ הוֹדֵא לַיהוָה
וְיִתְבָּרַךְ הוֹדֵא לַיהוָה
וְיִתְבָּרַךְ הוֹדֵא לַיהוָה
וְיִתְבָּרַךְ הוֹדֵא לַיהוָה
וְיִתְבָּרַךְ הוֹדֵא לַיהוָה
וְיִתְבָּרַךְ הוֹדֵא לַיהוָה
וְיִתְבָּרַךְ הוֹדֵא לַיהוָה

וְיִתְבָּרַךְ הוֹדֵא לַיהוָה
וְיִתְבָּרַךְ הוֹדֵא לַיהוָה
וְיִתְבָּרַךְ הוֹדֵא לַיהוָה
וְיִתְבָּרַךְ הוֹדֵא לַיהוָה

ברכת המזון

שיר המעלות, בשוב יי את שיבת ציון, היינו כחלמים: אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה, אז יאמרו בגוים, הגדיל יי לעשות עם אלה: הגדיל יי לעשות עמנו, היינו שמחים: שובה יי את שביטנו, כאפיקים בנגב: הזרעים בדםעה ברנה יקצרו: הלוח ילך ובכה נשא משך הזרע, בא יבא ברנה, נשא אלמתיו:

שלושה שאכלו כאחד חייבים בזמון, וכך מומנים:

המומן אומר: רבותי, מיר ועלן בענטשן (רבותי נברך): המסובים עונים: יהי שם יי מברך מעתה ועד עולם: והמומן חוזר יחד שם וכו' ומוסיף עוד: ברשות, מרן ורבנן ורבותי נברך (בעשרה או יותר: אלהינו) שאכלנו משלו: וענין המסובין: ברוך (בעשרה או יותר: אלהינו) שאכלנו משלו ובטובו חיינו: המומן חוזר: ברוך (בעשרה או יותר: אלהינו) שאכלנו משלו ובטובו חיינו.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, הן את העולם כלו בטובו, בחן בחסד וברחמים, הוא נותן לחם לכל בשר כי לעולם חסדו. ובטובו הגדול, תמיד לא חסר לנו, ואל יחסר לנו מזון לעולם ועד, בעבור שמו הגדול, כי הוא אל זן ומפרנס לכל ומטיב לכל, ומכין מזון לכל בריותיו אשר ברא: [כאמור, פותח את ידך, ומשביע לכל חי רצון:] ברוך אתה יי, הן את הפל:

נודה לך יי אלהינו על שהנחת לאבותינו, ארץ חמדה טובה ורחבה, ועל שהוצאתנו יי אלהינו מארץ מצרים, ופדיתנו מבית עבדים, ועל בריתך שחתמת בבשרנו, ועל תורתך שלמדנתנו, ועל חקיך שהודעתנו, ועל חיים חן וחסד שחוננתנו, ועל אכילת מזון שאתה זן ומפרנס אותנו תמיד, בכל יום ובכל עת ובכל שעה:

לחנוכה ופורים

ועל הנסים, ועל הפרקן ועל הגבורות ועל התשועות [ועל הנפלאות, ועל הנחמות], ועל המלחמות, שעשית לאבותינו בימים בהם בזמן הזה:

לחנוכה

לפורים

בימי מתניהו בן יוחנן כהן גדול, חשמונאי ובניו, כשעמדה מלכות יון הרשעה, על עמך ישראל, להשפיתם תורתך, ולהעבירם מחקי רצונך, ואתה ברחמיך הרבים, עמדת להם בעת צרתם. רבת את ריבם, דנת את דינם, נקמת את נקמתם, מסרת גבורים ביד חלשים, ורבים ביד מעטים, וטמאים ביד טהורים, ורשעים ביד צדיקים, וזדים ביד עוסקי תורתך. ולך עשית שם גדול וקדוש בעולמך, ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה ופרקן כהיום הזה. ואחר כך באו בניך לדביר ביתך, ופנו את היכלך, וטהרו את מקדשך, והדליקו נרות בחצרות קדשך וקבעו שמונת ימי חנכה אלו, להודות ולהלל לשמך הגדול:

ועל הכל יי אלהינו אנחנו מודים לך, ומברכים אותך, יתברך שמך בפי כל חי תמיד לעולם ועד, כפתוב, ואכלת ושבעת, וברכת את יי אלהיך על הארץ הטבה אשר נתן לך: ברוך אתה יי, על הארץ ועל המזון:

רחם נא יי אלהינו, על ישראל עמך, ועל ירושלים עירך, ועל ציון משכן כבודך, ועל מלכות בית דוד משיחך, ועל הבית הגדול והקדוש שנקרא שמך עליו. אלהינו, אבינו, רענו, זוננו, פרנסנו, וכלכלנו, והרויחנו, והרוח לנו יי אלהינו מהרה מפל צרותינו. ונא, אל תצריכנו יי אלהינו, לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלואתם. כי אם לידי המלאה, הפתוחה, הקדושה והרחבה, שלא נבוש ולא נכלם לעולם ועד:

בשבת אומרים:

רצה והחליצנו יי אלהינו במצותיך ובמצות יום השביעי, השבת הגדול והקדוש הזה. כי יום זה גדול וקדוש הוא לפניך, לשבת בו ולנוח בו באהבה כמצות רצונך, וברצונך הניח לנו יי אלהינו, שלא תהא צרה ויגון ואנחה ביום מנוחתנו. והראנו יי אלהינו בנחמת ציון עירך, ובכנין ירושלים עיר קדשך, כי אתה הוא בעל הישועות ובעל הנחמות:

בראש חודש וי"ט וחוה"מ וראש השנה אומרים כאן יעלה ויבא:

אלהינו ואלהי אבותינו, יעלה ויבא ויגיע, ויראה וירצה וישמע, ויפקד ויזכר ויזכרנו ופקדוננו, וזכרון אבותינו, וזכרון משיח בן דוד עבדך, וזכרון ירושלים עיר קדשך, וזכרון כל עמך בית ישראל לפניך, לפליטה לטובה, לחן ולחסד ולרחמים לחיים ולשלום ביום בראש חודש ראש החדש הזה. בספט חג המצות הזה. בשבועות חג השבועות הזה. בסוכות חג הסוכות הזה. בשמיני עצרת ובשמת תורה שמיני עצרת החג הזה. בראש השנה הזקרון הזה. לידם ותולים האוכלים ביי יאמרו הפפורים הזה. זכרנו יי אלהינו בו לטובה. ופקדנו בו לברכה. והושיענו בו לחיים טובים. ובדבר ישועה ורחמים, חוס וחנו ורחם עלינו והושיענו, כי אל מלך חנון ורחום אתה:

ובנה ירושלים עיר הקדש במהרה בימינו. ברוך אתה יי, בונה ברחמיך ירושלים. אמן:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, האל אבינו, מלפנו, אדירנו, בוראנו, גואלנו, יוצרנו, קדושנו קדוש יעקב, רוענו רועה ישראל. המלך הטוב, והמטיב לכל, שבכל יום ויום הוא הטיב, הוא מטיב, הוא ייטיב לנו. הוא